

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo

Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales,
Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas
Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares:
Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, M.DC.LXXXIX.

Cap. CXXII. De Monasterio Monialium ad egestatem redacto: Et qua
ratione illi succurrendum! ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98388](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98388)

Quæst. & Res. benef. Pars III. Cap. CXXI. 3

giosi, aut Religiosæ obligantur ex conscientia ad peccatum mortale, vel veniale, secundum intentionem illorum, qui tales constitutiones fecerunt, explicatam in dictis Regulis, dummodo impie, vel explicitè Regulam respiciant. † Quod si in dictis constitutionibus particulibus non fuerit expressum, utrum obligent sub pena peccati mortalis, vel venialis: hoc debet judicari secundum consuetudinem ipsius Ordinis, & juxta gravitatem, vel levitatem negotii, prout hæc omnia fusiùs explicat Lezan. in summ. Regul. tom. 1. cap. 8. numero 2. 4. & 8.

Constitutiones particulares non exigunt de necessitate confirmationem Summi Pontificis: exigunt tamen illam ad bene esse, quia non possunt sine Summi Pontificis autoritate revocari, si ab eo confirmata fuerint.

12. Quod si Religiosi, aut Religiosæ velint sibi reservare facultatem tales constitutiones particulares corrigendi vel reformandi, quavis accedente Pontificis approbatione, id facere poterunt, nec nocebit confirmatio Pontificia, quia hoc casu concessio censetur facta veluti per viam privilegii, in favorem Ordinis, qui constitutiones fecit, & per consequens idem Ordo privilegio, & favori suo remanere potest: Roderic. tom. 2. quæst. Regular. q. 10. art. 4. Mitand. tom. 2. q. 29. art. 8. Lezana tom. 1. Sum. regular. cap. 8. num. 2.

13. Quare sciendum est, duo esse confirmationum genera: quodam enim fit in forma specifica quando Summus Pontifex habuit cognitionem particularem constitutionum confirmatarum, quas vidit, aut videndas commisit, factaque fuit confirmatio ad relationem Commissariorum, aut etiam si Summus Pontifex expresse se confirmare ex certa scientia. Altera est confirmatio in forma communi, quando videlicet Summus Pontifex confirmat constitutiones non visas, nec examinatas, & tunc solet poni clausula confirmationis, quatenus sint licite & honeste. Primo casu, confirmatio magnos producit effectus, quia reddit actum validum, quamvis ex se esset invalidus, & habet vim novæ concessionis: sed secundo casu, quando scilicet confirmatio facta fuit in forma communi, perinde est ac si actus confirmaretur talis, qualis reperitur, & sic remanet validus, si ex se sit validus, sin minus remanet nullus. Hæc est communis Doctorum resolutio in rubric. de confirmatione utrl. vel inutil. in verbo, Confirmationem, versic. quid ergo valeat, & in cap. cum dilecta 4. eod. ubi fusiùs Barbof. alios Doctores allegans.

14. Certum est igitur, quod si dictæ constitutiones continent aliquod caput contrarium dispositioni juris communis, vel sacri Concilii Tridentini, confirmatio in forma communi obtenta à Summo Pontifice nihil prodesse posset, maxime stante clausula illa, quatenus sint licite & honeste, & constitutioni Concilii non adversentur: ut fuit decisum apud Burat. decisi. 798. num. 5.

15. Non tamen in totum est inutilis confirmatio in forma communi facta, cum aliquid toboris adjiciat constitutionibus confirmatis, ut per Gloss. in cap. 1. de confirmat. utrl. vel inutil. Barbof. dicto capite 4. num. 22.

Concluditur itaque dictas moniales Sanctæ Vrsulæ civitatis Massiliensis, & Avenionensis, esse sub eadem Regula, quamvis sub diversis constitutionibus particulibus tegantur: & per consequens moniales evocatas à monasterio Avenionensi non in-

Sanlegeri Tom. II. Pars I.

diguisse nova professione, & effectas fuisse filias dicti monasterii Massiliensis.

CAPVT CXXII.

De Monasterio monialium ad egestatem redacto, qua ratione illi succurrendum sit: & utrum monialibus alimenta assignari debeant pro rata reddituum, an verò pro rata dotis oblata? Vtrum hoc casu monasterium inops sit transferendum ad aliud, in quo majores adsunt facultates? Et an liceat hoc casu ex opere manuali monialibus habere peculium, & recedere à communi vita? Et alia de translatione monialium.

SUMMARIVM.

1. Monialium receptio ultra numerum proportionatum ad redditus monasterii, de jure nulla est. Consecratio tamen servat contrarium: vide numer. 3.
2. Referuntur super hoc decreta quadam sacra Congregationis Regularium, quæ nunquam in his partibus fuerunt observata.
3. Professio monialium ultra numerum valida est.
4. Quod multo magis locum habet, si monialis ultimo loco recepta congruam secum dotem attulerit.
5. Moniales aequaliter alenda ad ratam reddituum monasterii, non autem ad ratam dotis allata: & num. 7.
6. Abbas jussu victum & vestitum denegat monacho, si monasterium inopia laboret.
7. Monasterii redditus non pertinent ad singulares personas monialium.
8. Si Religiosa transferatur de consensu sui monasterii, bona illius ad secundum monasterium transferuntur.
9. Unde desumi debeant alimenta monialium indigentium.
10. Moniales veniunt appellatione pauperum, & illis potius quam aliis pauperibus subveniendum est.
11. Universitate destructa, divisio bonorum fieri debet ad ratam patrimonii cujuslibet particularis.
12. Collegio dissoluto, quid fieri debeat de bonis illius, resolvitur cum distinctione.
13. Monasterio succurrendum est non expectata omnimoda illius egestate.
14. Monasterii indigentia consuli potest per translationem totius monasterii ad aliud.
15. Translato integro monasterio, transferuntur quæque omnia illius bona.
16. Si monialis fuerit translata, ad quem spectent ejus bona? remissive.
17. Translatio hodie fieri non solet sine licentia Episcopi, & de consensu primi monasterii.
18. Monialis sine dote recepta, ejicienda ex eo non est.
19. Moniali ultimo loco recepta cum dote nihil impediendum est, si dos illius consumpta fuerit.
20. Quamvis monasterium paupertate laboret, non est ad illius destructionem deveniendum.

A 2. 21. Quando

21. Quando adest legitima causa, moniales tenentur ad observationem voti vite communis, & quomodo fiat distributio reddituum hoc casu.
22. In casu inopiae monasterii, moniales ex opere manuali sibi succurrere possunt.
23. In pari causa subveniendum potius est monialibus victum proprio labore querentibus.
24. Quando monialibus permittitur peculium separatum, illud semper subiacet dispositioni Abbatis.
25. Bona inventa, quorum dominus ignoratur, potest Episcopus adjudicare monasterio monialium egestate laboranti.
26. Possunt etiam adjudicari monasterio incerta male ablata.
27. Moniales gaudent beneficio cap. Odoardus, de solutionib.
28. Propinqui monialium cogi possunt ad constitutionem dotis juxta consuetudinem loci, si jam dos per eos non fuerit constituta.

Quodam monasterio monialium ad summam egestatem redacto, dubitatum fuit quibus remediis illi succurrendum esset? Et re diutius in deliberationem adducta.

1. Conclusum fuit primò, quod licet per text. in cap. periculoso, § 1. de stat. regul. in 6. professio monialium receptatum ultra numerum proportionatum ad redditus monasterii, nulla sit & invalida, prout unanimi consensu tradunt Doctores in d. § 1. Tamen stante generali consuetudine in contrarium, professiones hujusmodi monialium ultra numerum competentem receptatum, non sunt irritandæ, ut tradit Mirand. in tract. de sac. monialib. q. 8. art. 6.
2. Propter quam consuetudinem generalem videtur etiam, salvo beneplacito sacre Congregationis Regularium, quod non sit locus hodie declarationi ejusdem Congregationis, cujus meminit Campanil. in diverſorio juris canonici, rubric. 1. 2. cap. 16. num. 14. & Barboſ. in tractat. de Episcop. part. 3. allegat. q. 8. n. 4. per quam dicitur, in quolibet monasterio certum numerum monialium præstibendum esse ab Episcopis, nec ullas ultra numerum, nisi cum duplicata dote recipiendas esse; & si quid contra fiat, irritum, & inane, nulliusque roboris & momenti esse decernitur. Quia nec in monasteriis diocesis, de qua agebatur; nec in aliis quibuscumque præsentis Status, prædicta constitutio unquam executioni demandata fuit. † Ideo receptio & professio monialium ultra numerum proportionatum ad redditus monasterii, irritati non debet, ex notatis per Sanch. in præcept. Decal. lib. 7. c. 2. §. 4. ubi concludit dictum decretum hodie ex consuetudine esse abrogatum: & ideo si moniales commodè ali non possint, non novæ monialis admissioni, sed anterioris vite sumptibus præsentem rei familiaris difficultatem acceptam referendam esse.
3. Quod maximè locum habet, si moniales ultimo loco receptæ congruam secum dotem attulerint, ut idem Sanch. notat loco citato, num. 5. versic. Quod si monasteria.
4. Secundò, quod attinet ad ratam alimentorum monialibus præstandorum, illa non ad quantitatem dotis, quam quælibet ex monialibus attulit, sed potius ad numerum monialium referenda est: quia cum monasterium inopia laboret, & de suis redditibus alimentis monialium subvenire non possit, justè potest denegare alimenta monialibus, sive primo, sive ultimo loco receptis, quatenus excedunt valorem reddituum, ut dicit Bald. in l. 1. §. sed semus, in

fine, C. de Latina libertate tollenda. † Vbi dicit, quod propter paupertatem monasterii, Abbas potest cogere monachum quod transeat ad aliud monasterium, & quod monachus potest petere ab Abbate quod induat ipsum more consueto, expensis monasterii, nisi propter inopiam excusetur. Et ratio est, quia quamvis monasterium habuerit bona illius monachi, vel monialis, illa tamen non sunt aufertenda à monasterio, quamvis alimenta propter paupertatem præstare non possit, cum excusetur propter inopiam: ut dicit ibid. Bald. & tradit Benincasius in tract. de privileg. paupertat. q. 7. in secundo speciali judiciorum, n. 25. Surd. in tract. de aliment. tit. 47 §. n. 6. † Et cum redditus pertineant ad monasterium, non autem ad singulares personas monialium, quæ propter votum paupertatis bona possidere non possunt, consequens est quod in præstatione alimentorum ratio habeatur ad redditus, & ad illorum ratam: et notatis per Cost. in tract. de ratione rata, q. 7. num. 1.

Tertiò dum quaeritur quomodo providendum sit indigentæ monasterii? Nonnulli Doctores voluerunt posse monasterium cogere Religiosos ut se transferant ad aliud monasterium, ut post Baldum ostendit Surd. loc. citato, dist. 9. §. 5. Sed hoc casu si instante monasterio fieret translatio monialium, periculum esset ne secundum monasterium vindicaret bona monialis translatæ: & ita primum monasterium non solum nullam inde reciperet utilitatem, sed imò privaretur commodo dotis, quam attulerat Religiosa translatæ, juxta ea quæ diximus in 1. part. quest. benefical. capit. 65. ubi fuit de hac materia actum fuit.

Et ideo hoc casu recurrendum est ad remedia quæ contenta in constitutione sanctæ memorie Pii V. quæ incipit, Circa Pastoralis, & Gregorii XIII. quæ incipit, Deo sacris virginibus, videlicet ut hanc monasterii paupertatem recurratur ad fidelium elemosynas: quæ si non sufficiant, juncto opere manuali ipsarum monialium, possit Episcopus tanquam Sedis Apostolicæ delegatus, applicare monasterio omnes elemosynas consistentes in pane, fermento, farina, vino, edulis, pecunia, seu aliis ad vestitum vel vestitus pertinentibus, quæ præstati consueverunt à quibuscumque Collegiis, aut Capitulis, vel similibus; necnon ab Hospitalibus, quatenus servata actuali hospitalitate superflua; necnon dimidiam partem omnium elemosynarum, quæ fieri & distribui debent in vim ultimarum voluntatum, aut aliarum dispositionum, dummodo non in personas certas, aut in alios usus, quàm in alimenta pauperum destinentur: quæ constitutio juri communi conformis est, cum moniales † ipsæ, & monasterium, pauperum appellatione contineantur; & monialibus potius quàm aliis quibuscumque subveniendum sit: ut bene comprobatur Feder. de Senis conf. 282. per tot.

Quartò, licet destructa universitate, divisio bonorum faciendi sit habita ratione ad quantitatem patrimonii, ut dicit Cost. de ratione rata, qua si. 34. † Tamen quando agitur de divisione bonorum faciendi propter dissolutionem monasterii, veluti si monasterium omnino dissipetur, & personæ monialium ad alia monasteria transferantur; tunc observanda est distinctio, quam affert Abbas in c. recollectes, de statu monach. Vbi concludit n. 3. quod intrans hodie monasterium, tantam habet participationem bonorum, quantum ille qui intravit à longo tempore, quia inter Religiosos non debet notari diversitas: & ideo si Collegium dissolveretur, bona

bona dividerentur inter illos collegiatos: sed si Collegio remanente, aliquis inde exiret, solum reperiret ea quæ secum portavit: dicens ita committere tradere Doctores: quæ tamen sic simpliciter intellecta, dicit esse falsa; & ideo concludit post Bartolum in l. final. ff. de colleg. illicit. quod si collegia fiat talia, quæ non possint possidere bona in particulari, ut Religiosorum, Superior disponet de illis tanquam vacantibus: & sic alias fuit observatum in dissolutione collegii Templariorum. Quod si collegia possint possidere bona in particulari, qualia sunt collegia secularia, tunc dissoluta collegio, poterit quilibet habere quod contulit: bona tamen collegii remanebunt apud Superiorem. Quod si collegia habeant bona ad usum singulorum, tunc si quilibet contulit pro victu communi, collegio dissoluta, bona dividuntur inter collegiatos. Et ideo cum in casu proposito moniales recedant, monasterio dissoluta, spectabit ad Superiorem distributio bonorum monasterii: ita tamen ut quod singula moniales attulerunt, restituantur monasterio, ad quod moniales transferentur: ut diximus in d. cap. 65. *questio. benefical. & plenissime explicat Abbas in cap. quod à te, de cleric. conjugatis*, maxime num. 8.

13 Quinto notandum est, non esse hoc casu respiciendum ad omnimodam egestatem monasterii, sed etiam ad commoditatem; quando videlicet monasterio competunt aliqui redditus, qui tamen sunt tales, ut Religiosæ non possint ex iis commodè sustentari, quia hoc casu licet monasterium non sit redactum ad omnimodam egestatem, illi tamen subveniendum est, per text. in d. c. periculofo, §. sanè, ibi, *ubique penuria*, & in Concil. Trident. sessio. 25. cap. 3. ubi adest verbum *commodè*. Et ideo hoc casu, si fiant articuli, deducendum est in factum quod ex facultatibus monasterii non possint tot moniales sustineri, ut post Glossam in d. §. sanè, notat Fusc. in tract. de visit. & regimine Ecclesiarum, cap. 18. num. 21.

14 Sexto notandum est, quod ultra remedia superius deducta, ad consulendum monasterio redacta ad inopiam, potest illi etiam provideri per translationem totius monasterii ad aliud monasterium ejusdem Ordinis, per text. in c. 2. de relig. domib. Chopin. lib. 1. monastic. tit. 3. num. 10. fol. 110. Et hoc casu, quando totum monasterium transfertur, transferuntur etiam omnia bona monasterii, ut deciditur per Rotam decis. 19. n. 7. p. 5. recentior. Abb. in c. 1. de relig. domib. ubi num. 2. dicit quod iusta causa faciendi unionem unius monasterii cum altero, est quando monasterium reperitur desolatum, velut dum perdidit bona temporalia, vel destitutum est Religiosis, & quod hanc unionem ex causa facere potest Episcopus loci, per text. in cap. sicut unire, de excessib. Prælator.

16 Si autem fiat translatio alicujus Religiosi, vel Religiosæ ad aliud monasterium, quid hoc casu statuendum sit, fusiùs per nos fuit expositum dicto cap. 65. *quest. canonicar. n. 111. & sequentibus*, post Sanctiæ. decis. 3. 2. n. 12. & 13. Tamburin. de jur. Abbatis & monialium, disp. 21. *quest. 8.* Quod variis distinctionibus exornatur per Rot. decis. 109. & decis. 115. part. 2. recentior.

17 Verum hodie hujusmodi translationes monialium fieri non solent nisi cum licentia Episcopi, & de consensu primi monasterii: ut notavit Conrad. in praxi dispensationum, lib. 5. cap. 15. num. 12. ubi dicit quod praxis, dum petitur similis translatio, etiam observata per Datariam Apostolicam, ea est, ut ex Sanlegerii Tom. II. Pars 1.

voto sacre Congregationis commissio fiat Ordinario, qui de licentia Superioris primi monasterii, Oratrici de primo ad secundum translationem permittat, imò in quacunque translatione monialium, & monasteriorum, sive domorum, adhiberi solet illa clausula, *Abbatum & conventuum dictorum monasteriorum expresso ad id accedente consensu*, ut notat Lezan. in summa Regul. in verbo, Monasteria regularium, num. 40.

Septimo, quod licet in monasterio, quod paupertate laborat, aliquæ moniales sine dote fuerint receptæ, non tamen propterea ejiciendæ sunt à monasterio: ut testatur Zerola in praxi Episc. part. 1. in verbo, *Moniales, versic. Ad decimum quintum, circa finem*: allegans ad hoc declarationem sacre Congregationis. Eodem modo, moniali ultimo loco receptæ nihil imputandum est, si dotem competentem afferat, quamvis illa consumpta fuerit, ut superius comprobavimus ex his, quæ notavit Sanch. in præcept. decalog. lib. 7. cap. 23. n. 5.

Superflua igitur in casu proposito videtur illa quæstio, cui applicanda sint bona Collegii, vel monasterii destructi, vel destituti, de qua ultra supra citatos agit Menoch. de arbitr. cas. 597. Quia quamvis monasterium paupertate laboret, non est deveniendum ad illius destructionem, neque ad electionem monialium, sive dotem competentem attulerint, sive non; & si agatur de monialibus primo, sive ultimo loco receptis; sed ad alia remedia supra dicta deveniendum est, ut monialium alimentis & necessitatibus succurratur: quia cum professio sit valida, non obstante impotentia monasterii, ut supra ostensum fuit, stante generali consuetudine omnium monasteriorum; sequitur non esse locum destructioni monasterii: de qua consuetudine testatur Sanchez in Decalogo, d. lib. 7. c. 13. n. 4. & Mirand. de sacris monialibus, q. 8. art. 3.

Octavo, est etiam notandum, quod licet moniales teneantur regulariter ad observationem communis vitæ, illa tamen obligatio locum non habet quando adest legitima causa separati viviendi: hoc enim casu datur unicuique moniali tantum pro victu & vestitu, quantum sufficere possit: si quid verò residuum sit, debet relinqui monasterio: ut notavit Zerola in praxi Episc. p. 2. in verbo, *Moniales*, §. 1. & §. 4. Quod intelligendum est, ut monasterium pro viribus suarum facultatum contribuat, residuum verò aut artificio manuali, aut ex elemosynis, aliisve legitimis modis obveniat. Et ideo moniales hoc casu si manibus suis laborantes aliquid emant, vel vendant, ut suis necessitatibus subveniant, non delinquant, ut dicit Zerola d. p. 2. in verbo, *Moniales*, §. 6. Ita ut quando monasterium non habet facultates sufficientes, priùs subveniendum sit monialibus victum suo labore querentibus, ut in sacra Congregatione decisum testatur Barbof. in decis. Apostol. collect. 511. num. 3. & super Concil. Trident. sess. 25. de regular. c. 2. num. 12.

Verum licet data paupertate monasterii, permisum sit monialibus habere peculium separatum, hoc tamen intelligitur ut sit semper sub potestate & autoritate Superiorum, ut comprobatur Lezana lib. 1. Summa regularis, cap. 6. n. 2. & 18. ubi dicit quod in monasteriis, in quibus ob nimiam paupertatem non potest observari vita communis, potest permitti Religiosis aliquod peculium etiam rei stabili, vel annuus redditus, in ordine ad usus necessarios: quod ibidem fusiùs comprobatur, & testatur etiam Sanchez in Decalogo, lib. 7. cap. 12. num. 20. Tamburin. de jur. Abbatis, part. 2. disp. 22. *questio 5.* num. 7.

- num. 7. ubi dicit ita observari de consuetudine, ut moniales peculium aliquod, seu annuos redditus à parentibus & propinquis habere possint.
- 25 Poterit etiam Episcopus applicare monasteriis egestate laborantibus bona inventa, quorum dominus facta sufficienti diligentia ignoratur, cum enim talia bona restitui debeant pauperibus, seu inter illos distribui, subveniendum potius est monasteriis monialium indigentibus, quam aliis quibuscumque, ex notat. per Federic. de Sen. *conf.* 282. Bonac. de *restitutione*, *disput.* 1. *quest.* 3. *puncto* 4. n. 5. Idem dicendum est de aliis bonis incertis male ablati, acquisitis ex contractu dolo, furto, vel alia defraudatione, ut per Bonac. d. *puncto* 4. n. 8. & 9. Portel. in *ambis regular.* in verbo *Bona*, num. 3.
- 27 Possunt etiam moniales se tueri adversus creditores à quibus molestantur, remedio *cap. Odoardus*, de *solut.* ut scilicet non teneantur ultra quam facere possunt, cujus textus dispositio extendenda est ad moniales, cum in ipsis eadem militet ratio, quæ in Clericis: ut decisum testatur Barbof. in *d.c. Odoardus*, num. 5.
- 28 Denique monasterium agere potest adversus propinquos monialium, ut dotem competentem constituere cogantur, juxta consuetudinem regionis, & monasteriorum illius, si jam constituta dos non fuerit: Zerola d. p. 1. in verbo, *Moniales*, §. 18. Afflictus in *constitutiones regni*, lib. 3. tit. de *adjuvantiis exigendis*, n. 33. mibi 284. & decis. 348. Vincent. de Franch. *decis.* 44.

CAPVT CXXIII.

In resignatione pura statim resignans jus amittit: Ostenditur secus esse in conditionali. Regressum obtinens ad beneficium resignatum, non annullat gesta per resignatarium in præjudicium tertii. Qui resignavit purè, amittit jus conferendi sibi competens occasione beneficii resignati. Pensio pro persona incerta utrum valide reservari possit.

SUMMARIVM.

1. In beneficiis, qui prius possessionem adeptus est, debet in dubio præferri ceteris.
2. Resignationes conditionales in Legatione non admittuntur.
3. In resignationibus conditionalibus jus non abdicatur à resignante, donec conditio fuerit adimpleta. In puris autem, resignans post admissionem resignationem, statim dicitur mortuus in illo beneficio.
4. Restitutus in Gallia ad beneficium timore mortis resignatum, non restituitur quoad gesta per resignatarium ante resignantis restitutionem, quando agitur de præjudicio tertii.
5. Jus præventionis quoad collationem beneficiorum spectat ad solam Sedem Apostolicam, non autem ad collatores inferiores.
6. Data tamen negligentia collatoris ordinarii, jus conferendi devolvitur ad Superiorem.
7. Post resignationem qua competit ratione beneficii, resignans amittit jus conferendi dependens à beneficio.

8. Clausula, sive alio quovis modo: & ex cuiuscumque persona, comprehendunt omnem reservationis modum.
9. Pensionem-collator inferior sine causa reservari non potest.
10. Reservatio pensionis pro persona nominanda non valet, nisi sciam in literis persona exprimitur.
11. Pensionis reservatio nulliter facta, non reddit nullam beneficii collationem.

Mota lite super Canonatu cujusdam Ecclesiæ collegiate in provincia Provincie, qui collatus fuerat tanquam vacans per obitum Federici, ultimi illius possessoris, triplici dila collatione, quarum una facta fuerat post duas horas ab obitu dicti possessoris, per quemdam Priorum, qui se dicebat collatorem ordinarium, in favorem Agidii sui nepotis, qui in possessionem fuit immittus, & capitulariter receptus asserbatur. Secunda verò collatio facta fuerat eadem die, & hora, per Vicarium generalem Episcopi, in favorem Hippippi, qui posteriorem adeptus est possessionem, fuitque illi datus in competitorum per Capitulum præfatus Agidius. Tertia verò collatio facta fuerat in Legatione Avenionensi, in favorem Augustini, propter inhabilitatem, incapacitatem, militarem provisionem, & aliis quovis modo vacaret; nulla tamen facta mentione collationis factæ per Vicarium generalem: cui quidem Augustinus datus etiam fuit per Capitulum in competitorum præfatus Agidius. Dubitatum fuit quatenus et dictis provisionibus & possessionibus prævalere debeat? Cui quidem dubio responsum in primis fuit, quod licet per Bullam erectionis in Collegium facta in dicta Ecclesia, & Concordatum inter Episcopum & Capitulum ejusdem Ecclesiæ factum, præsentatio, collatio, & omnimoda dispositio Canonicorum dictæ Ecclesiæ fuerit prædictæ Priori reservata; & ideo videretur dicendum, quod Agidius tanquam legitimè provisos, præferendus erat; maxime cum prius adeptus esset possessionem: & in dubio qui prior est in possessione, præferendus est, ut testatur Scholastes ad *Lover lura*, num. 1. tamen collatio Prioris subsistere non potest, eo quod dictus Prior tempore collationis fuit Prioratum purè, & simpliciter resignaverat in Legatione, & ejus resignatio fuerat admissa, & collatio subsequuta in favorem alicujus Tertii, quamvis dictus Tertius nondum adeptus fuisset possessionem: magna siquidem est differentia inter resignationes puras, & conditionales, quæ sunt in favorem certæ personæ, cum clausula, non aliter, nec alio modo, quia licet in curia Romana fiant quotidie dictæ resignationes in favorem, tamen in Legatione non fiunt, nec si fierent, in Gallia admitterentur.

In resignationibus conditionalibus factis in favorem certæ personæ jus non abdicatur à resignante donec resignatarius adeptus fuerit possessionem, & ea mediante, resignatio suum plenum formam fuerit effectum. In puris verò resignationibus non abdicatur à resignante, statim ubi resignatio fuit admissa à Superiore; & tunc resignans dicitur mortuus civiliter in illo beneficio: Gratian. *discept.* *for.* *cap.* 127. num. 36. & *seqq.* & *cap.* 139. n. 2. & 25. Ceval. *comm. opin. quest.* 61. n. 46. Patil. *de resignat. beneficior.* lib. 1. *quest.* 6. n. 27. & *quest.* 1. n. 12. *cod. lib. 1.* Posthous in *tract. de mortuorum*, num. 57. num. 5. Rot. apud Coccin. *decis.* 15. observat. 57. num. 5. Cum igitur propter resignationem puram